

[Ministeren for kulturelle anliggender]

nemlig det, at trods det begrænsede beløb, 250.000 kr., til almindelig kulturformidling er der ikke indkommet ansøgninger, som når op på dette beløb. Vore indvandrergrupper har, som jeg allerede tidligere har gjort opmærksom på, endnu ikke selv taget initiativ til at bruge disse muligheder.

Nu er jeg meget vel vidende om, at det givetvis ikke hænger sammen med manglende lyst dertil, men med manglende evne til at bruge vore muligheder. Derfor har jeg, som jeg tidligere sagde, selv taget direkte kontakt til Indvandrerne Fællesråd for at tilbyde den vejledning direkte fra kulturministeriet, som er nødvendig, for at man kan bruge disse midler til egne aktiviteter, og jeg har via socialministeriets indvandrerkonsulent indirekte søgt kontakt til andre indvandrergrupper for at gøre dem opmærksom på disse muligheder.

Det, vi må gøre, er at stille muligheder til rådighed og se, i hvilket omfang de bliver brugt, og derefter overveje, hvad vi siden ønsker at gøre, og hvad vi siden finder er rimeligt.

Hr. Bernhard Baunsgaard stillede mig et par spørgsmål, bl. a. om tolketjenesten, og hr. Wilhelm var også inde på det. Gennem den 2-årige forsøgsperiode, hvor vi på Handelshøjskolen har uddannet et antal tolke, er det blevet klart for os, at der er en mangel med hensyn til sagkundskab på de særlig vigtige områder. De overvejelser, der gøres på baggrund af denne forsøgsordning, går netop i retning af videregående kurser for de allerede uddannede tolke på et antal af disse særområder, så vi kan sikre os, at tolkningen er tilstrækkelig kvalificeret på de vigtigste områder.

Antallet af bøger i bibliotekerne har også fået en ganske lidenskabelig omtale, og det er da rigtigt, at vi med den nye revision af biblioteksloven ønsker at forøge samlingen. Jeg vil dog sige, at man vel næppe kan forestille sig et tilbud pr. indbygger på 70 sprog, som svarer til det tilbud, der er for dansk-sprogede.

Til hr. Mølgaard, som var imod en positiv særbehandling, vil jeg sige, at de erkendt beskedne kulturtilbud, vi kan give, skal opfattes som accessoriske, som noget, der kommer i tilgift i forhold til den store indsats, der gøres for at formidle dansk til indvandrerne. Det er vigtigt at give det i tilgift, men det er

sandelig ikke for at forhindre en tilpasning. Det er tværtimod for at gøre det muligt i noget omfang at bevare den oprindelige kultur.

Til slut vil jeg til hr. Bernhard Baunsgaard sige, at jeg må aflive den myte, som hr. Bernhard Baunsgaard søgte at opretholde ved at gentage en bemærkning om denne indvandrerfestival, der ikke var meget heldig.

Den var overordenlig heldig. Den var velgennemført, den var vellykket, den var velbesøgt både af indvandrere og af danske og var derfor et eksempel på en aktivitet, som netop er kulturformidlende to veje og ikke én vej.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg er ikke i tvivl om, at den var velbesøgt og alt muligt andet, men det er nok ikke nogen sinde et rigtigt led i en indvandrerpolitik, så længe midlerne er så begrænsede. Det må først og fremmest være at kalde på aktivitet hos indvandrerne selv. Kumbel sagde, at verden hærages af folk, der ved, hvad der er bedst.

Wilhelm (VS):

Jeg vil gerne først takke ministeren for den videregående redegørelse for det med tolketjenesten, som lyder mere løfterigt, end man kunne læse det umiddelbart af indenrigsministerens redegørelse.

Hr. Brøndsted spurgte, om tolketjenesten skulle være permanent, og sagde, at vi skulle passe på ikke at lave noget evigt.

Det er da klart. Vi har ikke længere behov for en tolketjeneste for huegenotterne, amagerhollænderne og polakkerne, som ministeren nævnte i tirsdags. Det siger sig selv, at det bliver overflødigt på et eller andet tidspunkt, men det er bestemt ikke overflødigt i dag. Der er sket – og det er ikke mange måneder siden – meget kedelige ting på grund af sprogforbistring. Der er folk, der er kommet hertil efter familiesammenføringsreglerne så sent som i indeværende år, så det er ikke væk i år eller i dette årti.

Så til tipsmidlerne. Det er vel ikke så mærkeligt, at der ikke straks har vist sig det store run på de 250.000 kr., for ordningen er fra 1980–81. Den er ikke gammel, den er ikke indarbejdet.

Hvis jeg skal forstå det sådan, at ministeren siger: lad os starte lidt forsigtigt, men